

INNHOLDSFORTEGNELSE

Innholdsfortegnelse.....	1
A. Styrets beretning	2
1. Styrets og administrasjonens sammensetning og avholdte møter.....	2
2. Biproduktmengdene i Norge.....	2
3. Resultater i 1993	3
3.1. Generelt	3
3.2. Ensilasje	3
Generelt.....	3
Husdyrmarkedet	4
Fiskefôrmarkedet.....	4
3.3. Oppdrettsnæringen	4
3.4. Villfisknæringen.....	5
3.5. Biprodukter som kastes til havs	6
3.6. RUBIN-fôret	7
3.7. Slakte- og matavfall.....	7
4. Stiftelsen RUBIN's finansielle situasjon.....	7
5. Framtidige prioriteringer og behov.....	8
5.1. Overordnede vurderinger.....	8
5.2. Styrets visjon.....	9
5.3. Mer kortsiktige og konkrete mål og behov.....	9
6. Resultatregnskap	10
7. Balanse.....	11
B. Revisjonsberetning	12

A. STYRETS BERETNING

1. Styrets og administrasjonens sammensetning og avholdte møter

Styret har i 1993 bestått av følgende personer utpekt av følgende organisasjoner:

Norske Fiskeoppdretteres Forening.....	Lars Liabø (formann)
med varamedlem	Knut Hjelt
Fiskerinæringens Landsforening.....	Jørn Henriksen (nestformann)
med varamedlem	Dagfinn Malnes
Norges Fiskarlag.....	Geir Rognan
med varamedlem	Per Arne Johansen
Fiskeridepartementet.....	Knut Sjaastad,
med varamedlem.	Kåre Julshamm
Miljøverndepartementet og NTNf.....	Terje Halmø
med varamedlem.	Tone Kaasa
Landbruksdepartementet og NLVF.....	Nils Ole Baalsrud
med varamedlem	Kjetil Hammes
Norges Fiskeriforskningsråd.....	Cato Næsfeldt
med varamedlem	Björg Ulsaker

Administrasjonen har bestått av:

Øistein Bækken, daglig leder
Sigrun Bekkevold, prosjektkoordinator
Trude Olafsen, prosjektmedarbeider

Administrasjonen har arbeidet mye direkte med de enkelte prosjekter.

Det ble avholdt 10 styremøter i 1993 hvorav 5 telefonmøter.

2. Biproduktmengdene i Norge

Fra 1991 til 1993 har fangst av torske- og sildefisk økt med henholdsvis 35 og 40 %. Mengden biprodukter har derfor også økt betraktelig. Stiftelsen har foretatt en kartlegging av situasjonen for 1993 med følgende hovedtrekk:

Tabell 1: Biproduktmengder, 1993

	Torskefisk		Sildefisk	Rekeskall	Oppdrett	Sum
	Til havs	På/ved land				
Utnyttet	10.000	97.000	90.000	7.000	30.000	234.000
Dumpet	100.000	62.000	0	16.000	6.000	184.000
Sum biprodukter	110.000	159.000	90.000	23.000	36.000	418.000

Totalt ble det utnyttet ca. 25 % mer biprodukter i 1993 enn i 1991 (økning på ca. 50.000 tonn). Økningen skyldes økt ensilering og melproduksjon. Siden total mengde biprodukter økte med hele 121.000 tonn i denne perioden (økning på 37 %), har imidlertid ikke utnyttelsesprosenten økt. Det har vært en betydelig nedgang i frysing til pelsdyr fra 1991 til 1993. I 1994 forventes denne mengden å komme opp på 1991-nivå igjen. Dersom frysing til

pelsdyr hadde vært på samme nivå i 1993 som i 1991, ville utnyttelsen av torskefisk ha kommet opp i ca. 110.000 tonn.

Mesteparten av det som dumpes, dumpes til havs. Utenom biprodukter som oppstår til havs er den samlede utnyttelsesgraden 68 %, dvs. en liten økning fra 1991. Dumpingen til havs har imidlertid økt pga. fangstmengdene.

I 1994 er det forventet en økning i fangstmengde av torskefisk på ca. 25 % i forhold til 1993, mens det sannsynligvis blir en svak reduksjon i fangstmengde sildefisk. Det er forventet at en større del av silda vil filéeres, så totalt sett er det forventet en økning i mengde biprodukter på 80-100.000 tonn.

3. Resultater i 1993

3.1. Generelt

Stiftelsen RUBIN har i 1993 arbeidet med biprodukter både innenfor oppdretts- og fiskerinæringen samt med slakteavfall og matavfall. Aktiviteten har rettet seg mot hele varestrømslinjen fra markedsutvikling på den ene siden til motivasjon i primærnæringen på den andre siden. Mellom disse ytterpunkter har det vært arbeidet med åpning av flaskehalsen som har vært til hinder for utnyttelse.

Siktemålet har på samme måte som i 1992, vært utnyttelse av store volumer i fôrmarkedene. Prosjekter med dette mål har derfor vært prioritert, mens følgende prosjekttypen har blitt nedprioritert:

- Biprodukter til menneskeføde (overlatt til andre FoU-programmer)
- Prosjekter med langsiktige mål (RUBIN-perioden er begrenset)
- Prosjekter rettet mot økonomisk utnyttelse av biprodukter, men som ikke løser noe volumproblem (enzym, etc.)
- Ressursutnyttelse av biprodukter som kastes fra havgående flåte.

Denne prioriteringen har vært et valg for å nå lengst mulig innenfor prioritert sektor. Ved en videreføring av biproduktarbeidet etter 1994, bør det vurderes om enkelte av disse områder bør prioriteres opp.

3.2. Ensilasje

Generelt

Ensilasjeproduksjon er ett av de områder som stiftelsen har prioritert. Bakgrunnen er at denne konserveringsmåte krever små investeringer. I områder hvor man ikke har melfabrikk eller tilgjengelig innfrysingsanlegg, er ensilering derfor godt egnet. På avsidesliggende steder vil daglig transport av biprodukter til sentrale konserveringsfabrikker bli svært kostbart. For å skape et landsdekkende tilbud til primærnæringene og industrien, har det vært nødvendig å bygge opp infrastrukturen fra kilde til marked på dette området. Det er derfor skapt positive forretningsmessige rammebetingelser for ensilasjevirkosomheten gjennom avgiftssystemer og tilskudd.

Sildemelfabrikker som holder driften igang hele året, har muligheten for å tilby en reelt sett rasjonell ordning for bedrifter som ligger innenfor en viss aksjonsradius. De fordelaktige rammebetingelser for ensilasje som er nødvendige for å komme igang med et opplegg for hele kysten, har også bidratt til at sildemelfabrikkene får større konkurranse enn de ellers ville hatt.

En 70-siders håndbok om ensilering har blitt utgitt av stiftelsen.

Husdyrmarkedet

Stiftelsen RUBIN har satset på dette markedet av to grunner. For det første har dette vært det best betalende marked frem til idag, noe som har bidratt til at man har kommet igang med ensileringsvirksomhet. For det andre er dette marked nødvendig for å bli kvitt oppdrettsavfall, siden smittefare begrenser anvendelsesmulighetene.

Husdyrmarkedet er det markedet som teknisk sett har potensiale til å ta imot de største mengdene. Det produseres ca. 1.500.000 tonn kraftfôr (tørrfôr) pr. år. På den annen side er det et marked hvor prisene i fremtiden kan gå vesentlig ned. Dette er avhengig av hvordan internasjonale handelsavtaler vil slå ut i fremtiden og særlig om vi blir medlem av EU.

RUBIN's fôringsforsøk på husdyr har fortsatt i 1993. De maksimale innblandingmengder av ensilasjekonsentrat i kraftfôr til husdyr har blitt øket fra 2 % til 4 % og det er gode muligheter for ytterligere økning til 6%.

Kraftfôrindustrien utnytter denne maksimale grensen noe forskjellig. En flaskehals er ujevn kvalitet på ensilasjekonsentratet. Prosjekter med siktemål å få jevnere kvalitet er gjennomført. En videreføring av slike prosjekter er hensiktsmessig.

Fiskefôrmarkedet

Det produseres ca. 300.000 tonn fiskefôr (tørrfôr) pr. år. Ca. 20 - 30% av fiskefôret i Norge har en viss innblanding av villfiskensilasje. For å sikre fortsatt avsetning av den totale ensilasjemengde, har det vært arbeidet med å øke denne bruken. Mulig innblandingmengde ensilasjekonsentrat er 15 - 20%, dvs. 60.000 tonn konsentrat hvilket tilsvarer 180.000 tonn biprodukter.

Noen bedrifter finner det lønnsomt å benytte ensilasjekonsentrat, mens andre har spesiell adgang til råvarer på verdensmarkedet som er noe billigere idag. Det er lite som mangler for at samtlige produsenter vil finne konsentratet lønnsomt. Denne lønnsomhet er substansiell siden man ikke har avgiftssystemer eller andre kunstige virkemidler som influerer. På lang sikt vil man derfor måtte regne med at dette markedet vil bli mer lønnsomt enn husdyrmarkedet.

3.3. Oppdrettsnæringen

På basis av en RUBIN-utredning har norske myndigheter akseptert en maksimumsgrense forskjellig fra null for antibiotikarester i biprodukter som skal benyttes til husdyrfôr (50 ppb). Dette er i tråd med den internasjonale trend for akseptgrenser for sporstoffer i mat- og fôrvarer. Beslutningen har hatt stor betydning for oppdrettsnæringens muligheter for å bli kvitt sine biprodukter fra lakseslakteriene.

I tilknytning til dette har RUBIN fått utviklet en ny og forenklet analysemetode for antibiotika i ensilasje. Metoden egner seg til operativ laboratorievirksomhet som nå har blitt etablert som et tilbud til oppdrettsnæringen.

Disse to forhold har lagt et nytt grunnlag for kvalitetstyring i oppdrettsnæringen med hensyn til antibiotikarester i biprodukter.

Biprodukter direkte fra oppdrettsanleggene i form av dødfisk vil fortsatt være et problem dersom man får ny oppblomstring av sykdommer og større bruk av antibiotika. Med dagens lave sykdomsnivå og lave antibiotikabruk, blir dødfisken stort sett utnyttet av norsk og utenlandsk pelsdyrnæring. Fôringsforsøkene på pelsdyr har vist at det er forsvarlig å fôre pelsdyr med biprodukter som inneholder moderate spor av antibiotika (noen hundre ppb).

Oppdretterne har nå, stort sett overalt, et samfunnsmessig akseptabelt tilbud for å bli kvitt dødfisk. I enkelte områder er imidlertid tilbudet kostbart. En metode for våtkompostering av dødfiskensilasje og husdyrgjødsel som er under utvikling, har som målsetning å rette på dette i endel områder.

I Nord-Norge har veterinærmyndighetene akseptert frysing av dødfisk til pelsdyrfôr. Et RUBIN-prosjekt har utviklet en frysecontainer for slik bruk, og opplegget har blitt et alternativ til ensilering.

RUBIN har forøvrig utarbeidet og distribuert informasjonsmaterieil til bruk på oppdrettsanleggene og slakteriene som et ledd i kvalitetssikringen og verdiskapningen av biprodukter.

Næringens beredskap ved massedød har vi ennå ikke arbeidet med. Dette er et område hvor det er behov for bedre oversikt og muligens tiltak.

Forøvrig er det registrert at økning i produksjonsvolum og den stadig økende bearbeidingsgrad på laks, er i ferd med å gi en sterk økning av avskjær. Dette biprodukt har et godt potensiale for høyverdig bruk.

3.4. Villfisknæringen

"Aksjon Nord-Norge" ble igangsatt midt på året som et samarbeid mellom Stiftelsen RUBIN og Landsdelsutvalget for Nord-Norge. Aksjonen utføres av FNL, Tromsø og har som siktemål å motivere og hjelpe fiskeindustrien i Nord-Norge til å ta bedre vare på biproduktene. Aksjonen har foregått samtidig med at miljømyndighetene har skjerpet sine krav og gitt tilskudd til investeringer. Det har også vært kjørt pilotprosjekter i RUBIN-regi i Lofoten, Vesterålen og på Sunnmøre. Alle disse tiltakene har tilsammen gitt betydelige resultater. Villfisknæringene på land tar idag bedre vare på biproduktene enn tidligere, og man er i ferd med å fjerne miljøproblemene på de mest belastede stedene både på Vestlandet og i Nord-Norge.

Den tidligere strategibeslutning om å bidra til regionale samarbeidsløsninger basert på fiskeindustriens ønsker med hensyn til nyetableringer er gjennom disse tiltakene satt ut i livet .

Aksjonen har også ført til at filetindustri som har fryserier vurderer ensilering som et alternativ til frysing. Dette for å ha et alternativ til pelsdyrmarkedet når dette ikke kan ta imot de produserte mengder. En del slike bedrifter har anskaffet ensileringsanlegg som nå er i drift.

Bruk av sildemelindustrien som mottakere av biprodukter fra torsk er i liten grad benyttet i Nord-Norge. Årsaken er at avstandene er store og fiskeindustrien ligger spredt. Man har derfor valgt løsninger som innebærer konservering av biproduktene hos industribedriften (frysing og ensilering).

Ensilering av biprodukter fra torsk innebærer mye bein. Dette har ført til problemer både med hensyn til håndtering av settlede bein i tanker og med hensyn til høye syrekostnader pga. høyt kalkinnhold. RUBIN har igangsatt prosjekter for å finne løsninger på disse problemer.

Flere steder langs kysten har man etablert biltransport av ferske biprodukter inn til større mottaksanlegg. Det mest omfattende opplegget er etablert i tilknytning til melfabrikken i Båtsfjord som samler inn biprodukter fra hele Varangerhalvøya. RUBIN samlet disse transportmiljøene til et seminar i 1993 for å bidra til videreutvikling.

Når det gjelder rekeindustrien ble ca 30% av rekeskallene utnyttet til mel. Et prosjekt som RUBIN har delfinansiert har forbedret opplegget for transport, inklusive holdbarhet, av

råstoffet. Dette har utvidet melfabrikkens aksjonsradius. I 1994 forventes utnyttelsesgraden for rekeskall å overstige 50%.

3.5. Biprodukter som kastes til havs

Mengdene av disse biproduktene fra den havgående flåten har økt vesentlig siden 1991. Den samme økningen har man også hatt for kystfiskeflåten som i større grad sløyer til havs. Denne virksomheten representerer ikke noe miljøproblem eller forurensingsproblem, men når mengdene blir så store som de nå er, har vi stilt spørsmålet om dette er sløsing av ressurser.

Økonomien i et fremtidig gjennomarbeidet og tilpasset opplegg kjenner vi ikke idag, men det er mye mulig at det mangler lite på at det kan bli lønnsomt. Dette har f.eks. vist seg på det landbaserte opplegget som er etablert i Lofoten. Her er det foreløpig ikke lønnsomt å påkoste transport fram til mottaksanlegget som er etablert, eller med andre ord, transportkostnadene får man ikke dekket inn fra markedet. Produsenten må bære kostnaden selv. Når biproduktet først er transportert fram til mottaksanlegget til nullpris, er det imidlertid lønnsomt å håndtere dette videre. Konservering, prosessering, transport, osv. fram til fôrmarkedet, slik at biomassen til slutt ender som mat på vårt bord, foregår ved hjelp av vanlige økonomiske drivkrefter. Transportkostnaden for biproduktet beløper seg til ca. 30 øre pr. kg. Dersom denne kostnaden kunne belastes hovedproduktet, ville dette utgjøre under 15 øre pr. kg, dvs. 1% av fiskens verdi. (Biproduktet (hoder og slo) utgjør 30% av hele fisken).

Poenget med dette eksempel er å vise at dersom ett ledd i omsetningskjeden tjener på å kaste biproduktet, vil det normalt bli gjort, selv om denne fortjenesten er så liten som 1% av hovedproduktets verdi.

For samfunnet derimot er det lønnsomt å utnytte hele fisken, fordi det skaper nasjonal virksomhet, bedrer handelsbalansen mot utlandet, osv. ved at vi utnytter eller eksporterer våre nasjonale ressurser, istedet for å importere protein. En prisøkning på fisk til forbruker på 1% vil uten videre kunne forsvares ut fra samfunnsmessige hensyn.

En økning av utnyttelsesgraden på 50% koster med andre ord ikke mer enn 1%.

En ekstrakostnad på 1% av fiskens verdi kan virke bagatellmessig totalt sett, men for det leddet i kjeden som må betale merkostnaden, er betydningen større fordi den utgjør en forholdsvis større del av vedkommendes fortjeneste. Vedkomne ser det gjerne som urettferdig at det er han som må betale for at samfunnet skal få disse fordelene. Dette gjør at vedkomne vil kunne se det som en trussel at man nå begynner å se nærmere på disse problemstillinger. Det paradoksale er imidlertid at dette representerer en vekstmulighet for denne yrkesgruppen, dersom man ser saken i et lengre tidsperspektiv.

Det ligger derfor en utfordring i å etablere rammebetingelser på sikt, som er slik at forbrukeren belastes med kostnaden.

Tilsvarende resonnement anvendt på biprodukter som kastes til havs, er ikke gjennomført med hensyn til det tallmessige innhold, men det er nærliggende å anta at analogien er relevant. Stiftelsen ønsker å se nærmere på denne problemstillingen.

Utnyttelsen av de store mengder biprodukter som kastes til havs, må ikke skje raskere enn markedet klarer å ekspandere. Dette er viktig for å unngå at biproduktmarkedet totalt sett ødelegges prismessig.

3.6. RUBIN-fôret

RUBIN-fôret er basert på at oppdrettere som har tilgang på biprodukter fra villfisk, lager et våtfôr etter helt nye prinsipper. Det benyttes bl.a. en gelingsteknikk som gjør at pelletsen blir meget bestandig selv om fôret inneholder svært mye biprodukter. Utviklingen av RUBIN-fôret er videreført i 1993 ved at prototyp av produksjonsutstyr er bygget og storskala fôringsforsøk er igang. Et vellykket prosjekt vil kunne gjøre det mulig å ta hånd om flere 10.000 tonn av biprodukter, samtidig som oppdrettsnæringen gis konkurransefortrinn.

Det benyttes svært store midler på utvikling av fôr til oppdrettsnæringen. Slik utvikling finansieres og utføres stort sett av de store fiskefôrfabrikantene. Disse har ikke forretningsmessige interesser i utvikling av våtfôr, selv om det skulle være økonomisk fordelaktig for oppdrettsnæringen. Det potensialet som ligger i slike løsninger vil derfor vanskelig bli utnyttet dersom det ikke benyttes offentlige midler til utviklingsarbeid. RUBIN's målsetning med prosjektet er å skape en økonomisk god anvendelse for biproduktene fra villfisk, men et vellykket prosjekt vil også gi oppdrettsnæringen konkurransefortrinn.

3.7. Slakte- og matavfall

Situasjonen for husdyrslakteriene i Nord-Norge har blitt utredet, og det er foreslått nedfrysing av biproduktene i containere med påfølgende transport til destruksjonsanlegget i Mosvik. Praktiske tiltak med investeringer og driftskostnader er utredet. Arbeidet har resultert i et forslag til landbruksmyndighetene.

Matavfallssektoren er kartlagt geografisk og mengdemessig. Et oversiktskart er laget og distribuert. Eventuelt videre arbeid på dette området vil måtte koordineres med SFT's prosjekter.

4. Stiftelsen RUBIN's finansielle situasjon

Oppdrettsnæringens andel av stiftelsens innskuddskapital på 3 mill. kroner står fortsatt ubetalt. Den innbetalingsordning som opprinnelig var tenkt benyttet fra oppdrettsnæringens side, ble revet bort ved FOS-konkursen. Norske Fiskeoppdretteres Forening har etter FOS-konkursen arbeidet for å få etablert finansieringsformer for fellestiltak som på en rettferdig måte ville fordele kostnadene på alle aktørene i næringen. Foreløpig har dette ikke ført frem.

Det siste året har det parallelt vært arbeidet med å skaffe til veie disse midlene fra de øvrige stifterne. Det har vært stor forståelse for dette både ut fra behovet for å få gjennomført tiltakene og fordi den oppståtte situasjon skyldes FOS-konkursen. Stortinget bevilget midler til slik dekning under saldering av statsbudsjettet for 1992 (Kap. 1022) "for å sikre at virksomhet innenfor bl.a. de områder som er nevnt ovenfor opprettholdes" (bl.a. RUBIN). Stifterne samarbeider nå om en løsning.

Til og med 1992 har de manglende midler ikke hatt betydning for planlegging og gjennomføring av virksomheten. I 1993 derimot har den uvisse situasjonen gjort oss usikre på valg av ambisjonsnivå for det enkelte prosjekt. Planleggingsprosessen har blitt forskjøvet i denne perioden fordi det har vært utsikter til økede midler. I påvente av forpliktende beskjed fra stifterne, har stiftelsen holdt igjen tiltak.

Frigjøring av midler nå, vil vitalisere virksomheten i den siste fasen av stiftelsens virksomhetsperiode.

5. Framtidige prioriteringer og behov

5.1. Overordnede vurderinger

Virksomheten går nå inn i den siste fasen av den planlagte RUBIN-perioden. Siden 1991, da interimperioden for RUBIN ble startet, har det vært gjennomført en rekke målrettede tiltak, som har ført til eller bidratt til at situasjonen har endret seg. Samfunnets evne til å utnytte biprodukter har økt.

Det potensialet som ligger i de organiske biproduktene i Norge er imidlertid fortsatt ikke utnyttet. Norge er en stor fiskerinasjon med en total mengde fisk på størrelsesorden 1.500.000 tonn/år. Biproduktene utgjør ca. 500.000 tonn/år. Dette er 3 - 4 ganger så mye som avfallet fra våre husdyrslakterier. En vesentlig del av denne biomassen blir kastet. Dette er dårlig ressursutnyttelse i en verden med mangel på mat og hvor man i stadig sterkere grad slåss om fangstkvoter. Man utnytter idag ikke hva havet har å by på. Man skummer fløten.

Denne dumpingen står i skarp kontrast til følgende:

- Tilgangen på marint råstoff forventes ikke å øke. Derimot forventes etterspørselen å øke. Idag benytter vi store mengder pelagisk fisk til å produsere fôr til oppdrettsfisk. Denne fôrproduksjonen er i sterk økning. Siden den pelagiske fisken kan gå til menneskeføde er det mulig at oppdrettsnæringen vil kunne få råstoffmangel. Det er nærliggende å benytte pelagisk fisk til mat og biprodukter til fôr.
- Ressurs- og miljøhensyn bringes i fokus i samfunnet i stadig sterkere grad.

En utnyttelse av de biproduktmengdene vi her snakker om vil dessuten øke sysselsettingen. Eksport av biomasse vil øke, mens import reduseres.

Det er grunn til å spørre:

- Hvor ønsker Norge som fiskerinasjon å plassere seg i dette bildet?
- Ønsker vi å være en avansert fiskerinasjon med bedre kompetanse enn andre på å utnytte det potensialet som ligger i hele fisken?
- Vil vi som fiskerinasjon stå sterkere i forhold til andre fiskerinasjoner, dersom vi på dette området har forberedt seg på fremtidens krav til ressursforvaltning ?

Følgende to mål synes å få stigende politisk oppmerksomhet når det gjelder samfunnsbygging i Norge:

- Bærekraftige næringer
- Økonomisk vekst uten øket råvareforbruk

Norsk fiskerinæring er et godt utgangspunkt for slik samfunnsbygging, men vi trenger en langsiktig nasjonal strategi for utnyttelse av de enorme mengder vi har av organiske biprodukter. En slik strategi bør ha solid politisk forankring, og den bør gå lenger enn Stiftelsen RUBIN's strategi. Med utgangspunkt i en slik strategi vil man kunne lage offensive handlingsprogrammer for å nå de mål man setter seg.

Stiftelsen RUBIN's stiftelsesavtale sier at stiftelsen skal opphøre ved utgangen av 1994 med mindre samtlige stiftere er enige om å fortsette virksomheten. I forbindelse med at stifterne vurderer dette, bør det tas stilling til de spørsmål som er reist ovenfor.

5.2. Styrets visjon

Med utgangspunkt i resonnement ovenfor har styret følgende visjon:

1. Norge som ledende fiskerinasjon skal ha et spesielt ansvar for utvikling og etablering av fremgangsmåter som utnytter biprodukter fra fisk på en optimal måte.
2. Utnyttelse av biprodukter skal være et element i en bærekraftig utvikling.
3. Biprodukter som forurensing er å anse både som ressursmisbruk og som naturødeleggelser.
4. Endringsprosesser som skal føre til optimal utnyttelse, skal være ønsket av hele samfunnet, og dermed øke Norges anseelse og posisjon som ledende ansvarlig fiskerinasjon.

5.3. Mer kortsiktige og konkrete mål og behov

I de forskjellige kapitler ovenfor er det også antydnet hvilke behov man har erfart på de forskjellige områder. Ved en fullføring i henhold til stiftelsens opprinnelige budsjett, vil det være naturlig å prioritere bevilgninger og arbeid på følgende områder:

- Biprodukter til konsum
- Videreutvikling av RUBIN-fôret (geling og utfôringsteknikk)
- Halv-konservering av råstoff (torske- og sildefisk, oppdrettsavfall og rekeskall) før transport til behandlingsanlegg.
- Beinfraksjon av torskeensilasje (utvikling av marked og teknologi)
- Motivering av fiskerinæringene
- Prosjekter for å møte negative påstander omkring ensilasje
- Ensilasje til fiskefôr
- Kvalitetstyring ved produksjon og foredling av ensilasje.
- Beredskap ved massedød i oppdrettsanlegg
- Biprodukter fra prosessvann
- Matavfall

6. Resultatregnskap

	NOTE	1993	1992
INNTEKTER	1		
KOSTNADER VED VIRKSOMHETEN			
Generelle prosjekter		451.978	498.000
Kvalitet		251.985	790.000
Oppsamling, innsamling, transport		570.315	160.800
Føringsforsøk - markedsutvikling		2.118.335	843.000
Teknikk, prosess		1.234.654	1.316.400
Problemafval		743.793	953.150
Slakteavfall		75.350	
Endring påløpte kostnader prosjekter	2	-109.907	
Styret		290.905	272.138
Administrasjon		1.464.533	1.343.319
Sum kostnader		<u>7.091.941</u>	<u>6.176.807</u>
Renteinntekter		527.584	635.050
Rentekostnader		<u>4.168</u>	<u>26.592</u>
Netto Finansposter		<u>523.416</u>	<u>608.458</u>
ÅRSRESULTAT		<u>-6.568.525</u>	<u>-5.568.349</u>
OVERFØRT TIL BALANSE			
Virksomhet		6.568.525	5.568.349
Endring, ytterligere inngåtte kontrakter		-1.779.000	4.648.000

NOTE 1: Innbetalt midler fra stifterne bokføres som egenkapital, og inntektføres derfor ikke i resultatregnskapet

NOTE 2: Endring mellom påløpte kostnader i balansen er kr. 135.907,-. I resultatet er det bokført kr. 109.907,-. Differansen på kr. 26.000,- skyldes en regnskapsmessig avsetning i 1991 som ikke ble anvendt. Denne ble tilbakeført mot prosjekt i 1993.

7. Balanse

	NOTE	1993	1992
EIENDELER			
Bankinnskudd		7.476.873	8.081.997
Andre fordringer		9.328	9.692
Sum eiendeler		<u>7.486.201</u>	<u>8.091.689</u>
GJELD			
<u>Kortsiktig gjeld</u>			
Leverandørgjeld		772.912	351.860
Skyldig skattetrekk, folketrygdavgift, feriepenger o.l.,		211.784	292.424
Annen kortsiktig gjeld		29.294	20.762
Påløpte kostnader	2	1.453.000	1.588.907
Ytterligere inngåtte kontrakter		2.869.000	4.648.000
Sum kortsiktig gjeld		<u>5.335.990</u>	<u>6.901.953</u>
<u>Egenkapital</u>			
Fiskeridepartementet		6.700.000	4.450.000
Norges Fiskarlag		3.000.000	2.000.000
Norske Fiskeoppdretteres Forening		10.000	10.000
Fiskerinæringens Landsforening		3.000.000	2.000.000
Miljøverndepartementet		3.000.000	3.000.000
NTNF		1.500.000	1.000.000
Landbruksdepartementet og NLVF		2.500.000	1.500.000
Innskutt kapital		<u>19.710.000</u>	<u>13.960.000</u>
Virksomhet 1991		-2.553.915	-2.553.915
Virksomhet 1992		-5.568.349	-5.568.349
Virksomhet 1993		-6.568.525	0
Ytterligere inngåtte kontrakter		-2.869.000	-4.648.000
Sum EK		<u>2.150.211</u>	<u>1.189.736</u>
Sum gjeld og EK		<u>7.486.201</u>	<u>8.091.689</u>

Trondheim, den 15. april 1994

Lars Liabo

Jørn Henriksen

Geir Rognan

Knut Sjøstad

Terje Halme

Nils Ole Baalsrud

Cato Næsfeldt

Øistein Bækken

B. REVISJONSBERETNING

**Coopers
& Lybrand**

Coopers & Lybrand ANS
Coopers & Lybrand AS
Revisjon og rådgivning

Granåsvegen 1
N-7048 TRONDHEIM

Telefon 07 - 91 25 91
Telefax 07 - 91 24 28

Stiftelsen Rubin
Trondheim

Revisjonsberetning for 1993

Vi har revidert årsoppgjøret for Stiftelsen Rubin for 1992. Årsoppgjøret, som består av styrets beretning, resultatregnskap og balanse er avgitt av stiftelsens styre.

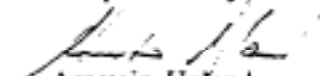
Vår oppgave er å granske stiftelsens årsberetning, regnskaper og behandlingen av dens anliggender for øvrig.

Vi har utført revisjonen i henhold til gjeldende lover, forskrifter og god revisjonsskikk. Vi har gjennomført de revisjonshandlinger som vi har ansett nødvendige for å bekrefte at årsoppgjøret ikke inneholder vesentlige feil eller mangler. I samsvar med god revisjonsskikk har vi kontrollert utvalgte deler av grunnlagsmaterialet som underbygger regnskapspostene og vurdert de benyttede regnskapsprinsipper, samt innhold og presentasjon av årsoppgjøret.

Etter vår mening er årsoppgjøret som viser et forbruk ved virksomheten i 1992 på kr. 5.568.349 samt ytterligere disponert ved inngåtte avtaler kr. 4.648.000, gjort opp i samsvar med stiftelsens vedtekter og god regnskapsskikk.

Trondheim, den 23.04.1993

Coopers & Lybrand AS

Arnstein Uglund
Statsautorisert revisor